

Štvrtok 10. týždňa

Mt 5,20-26

Hnev

Povzbudiť ľudí, aby sa snažili o skutočné vzťahy s blíznymi

Odborníci na hadov tvrdia, že štrkáč je známy tým, že ak ho zaženieme do pasce, tak sa rozzúri a môže seba samého pohryzť a zahynie od vlastného jedu.

Tým istým spôsobom, sa môže zničiť aj človek, keď v sebe prechováva ustavične zlobu a hnev, pôsobí to podobne ako jed a zničí jeho zdravie. Lekári tvrdia, že chemické zmeny v našom tele pod vplyvom hnevu pôsobia škodlivo na určité orgány. Človek sa teda môže zničiť svojou vlastnou zlosťou.

Ježiš nás dnes vyzval, aby sme neprechovávali hnev voči blíznym vo svojom srdci (*porov. Mt 2,23-24*).

V evanjeliu sme počuli prvú z Ježišových tzv. antitéz, ktorými upravuje Starý zákon s rovnakou autoritou, s akou bol vyhlásený Bohom. Prvá antitéza sa týka piateho prikázania. Boží zákon nepozera len na skutok, ale hlbšie, na pôvod skutku, na zmýšľanie, ktoré je za ním. Tak aj Ježiš siaha na koreň a ukazuje nám, že hnev sa rovná vražde. Ježiš tieto slová adresoval svojim učeníkom. Byť učeníkom znamená tvoriť bratstvo. V tomto bratstve nesmie existovať hnev. Čo znamená hnevať sa? Hnev sa môže prejavovať dvojako: dovnútra a navonok. Hnev dovnútra znamená byť zatrpknutý, roztrpčený na svojho brata, byť vnútorne rozčúlený, prechovávať v sebe zlosť, nestýkať sa s bratom, oddeliť sa od neho, vnútorne sa zožierať. Hnev navonok znamená byť rozčúlený, vybuchovať, oboriť sa na brata, byť bezohľadný, skrivodlivý, prejavovať nevlúdne zmýšľanie, rozzúriť sa. To všetko je vražda na bratovi. Kde sú v srdci prítomné všetky menované druhy hnevu, tam si učeník už zaslúžil súdne konanie, pretože sa stal bratovým vrahom.

Ježiš žiada, aby sme svoju spravodlivosť neobmedzovali výlučne na vonkajšie činy, na zdržiavanie sa zlých skutkov, ale aby sme upevňovali túto spravodlivosť vo svojich myšlienkach, túžbach, prianiach a vôbec vo všetkých vnútorných skutkoch. Nebeské kráľovstvo máme uskutočňovať a zdokonaľovať celou svojou bytosťou, a teda každou svojou myšlienkou. Ambíciou úprimného človeka je byť takým vo vnútri, akým sa chce ukázať navonok. Ježišove slová, ktoré sme dnes počuli, majú veľkú vážnosť. Povedzme si úprimne, často im nevenujeme žiadnu pozornosť. Prekvapuje nás, pravdu povediac, jeho prílišná spravodlivosť. Máme však skúsenosti sami so sebou. Ak prechováame v srdci

hnev, prajeme svojmu protivníkovi zle, nič s ním nechceme mať spoločné a boli by sme radi, keby pre nás neexistoval. Nuž, či tento postoj nie je v duchovnom význame vlastne vražda? Pod vplyvom hnevu často povieme slová, ktoré nás neskôr a niekedy aj po celý život mrzia. Je potrebné, aby sme nekonali v hneve. Snažme sa najprv hnevu zbaviť, zmieriť sa so svojím bratom.

Jeden pán rozpráva: „Môj spolupracovník napísal v hneve otcovi nepekňý list. Radil som mu, aby ho neposielal, lebo ho písal pod vplyvom hnevu. Neposlúchol, ale požiadal ma, aby som list vhodil do schránky, lebo to sám nestíhal. Vedome som ho nehodil. Čakal som do druhého dňa. Ráno prišiel kolega ustarostený do práce: Juraj, veľmi ľutujem, že som včera otcovi poslal list. Môže z toho dostať mozgovú mŕtvicu. Mal som ťa poslúchnuť. Dal by som neviem čo zato, aby som ho dostal späť. Vytiahol som list z tašky a podal mu ho. Bol šťastný.“

Začnime s hnevom vo svojom vnútri bojovať už dnes. Začnime už v tejto chvíli. A keďže tento boj nie je ľahký, prosme si o silu, aby sme v ňom vytrvali.

Amen.